Ч. 223. Четвер 19 (6) жовтня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Старостввх на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ради державної. — Справи парляментарні — Італїяньско-турецка війна.

В дальшім ходї вчерашних нарад палати послів по промовах ґенеральних бесїдників в справі дорожнї і спростованях відослано дорожняні предложення до комісиї з порученем, аби здала справу до 14 днів.

Відтак полагоджено в першім читаню урядничі предложеня і відослано їх до комісиї. Промавляв в тій справі пос. Шустершиц. Позаяк нїхто більше не забирав голосу, дискусию покінчено і предложенє відослано до комісиї.

По промові п. мінїстра зелїзниць Реля і пос. Бенковица в справі наглячого внесеня о дальматиньских зелїзницях, предложив президент палати, аби слїдуюче засїданє відбуло ся нинї, в середу, з таким дневним порядком: 1) вибори комісийні, 2) перше читанє реформи реґуляміну, 3) перше читанє буджету і буджетової провізориї.

Італїяньский посол Кончі вніс, аби сейчас по дискусиї о реформі реґуляміну, як третю точку дневного порядку умістити справу італїяньского видїлу правничого.

Пос. Білїньский не гадає, аби було справедливою річию поводити ся на дальше з Італїянцями в той спосіб як доси, належало би вкінци ту дуже важну справу полагодити. Просить отже, аби предложенє о італїяньскім видїлї правничім умістити як четверту точку дневного порядку, по буджетовій провізориї.

В голосованю удержало ся внесенє Кончіого 154 голосами против 109 голосів. Против голосували Нїмцї і Поляки. По сім засїданє закрито. Слїдуюче нинї.

Цїсар приняв передвчера на специяльній авдиенциї президию посольскої палати. Явили ся през. др. В. Сильвестер і віцепрезиденти Здарски, Ґерман, Юкель, Кончі, Романчук; пос. Пернерсторфер (с.-д.) свою неприсутність виправдав участию у вічу, якого не міг відложити. Цїсар нарочно уникав натяків на полїтичну ситуацию, спитав тілько через Сильвестра, чи палата має богато працї, що він потвердив, висловлюючи надію, що все піде гладко. Віцепрез. Ґермана спитав: Ви, пане, з Галичини? — Так, Найяснїйший Пане, я член польского Кола! — Панове держать ся тепер разом? — Стараємо ся вирівнати істнуючі ріжницї. — То мене дуже тїшить — сказав Цїсар і на сїм та коротка авдиенция покінчила ся.

Понедїлкові часописи віденьскі поміщують песимістичний погляд на внутрішну ситуацию в парляментї, задля якої до половини жовтня посольска палата не зробила майже нї чого. „Sonntags u. Montagsztg.“ замічує, що посли тілько кидають демаґоґічними фразами, або полюють на мінїстерскі портфелї. „Morgen“ констатує знов, що більшости в палатї ще не сотворено та що всї великі квестиї як дорожнї, реґуляциї платнї зелїзничників і державних функционарів ще зовсїм не розвязані. Тому нїчого дивувати ся чуткам про кризу. Єї нинї ще нема, але нема нинї познак, аби удало ся перевести в парляментї войсковї предложеня, що було першою і головною задачею кабінету бар. Ґавча. Полагодженє войскових предложень в обох парляментах можливе тілько при згуртованю певних правительственних більшостий. І колиб, що не є виключене — по недїльних авдиенциях — ґр. Кінови-Гедерварієви повело ся запевнити порішенє войскової реформи в угорскій палатї, тодї і в австрийскій палатї можна надїяти ся важних змін полїтичних, бо инакше австрийска палата не моглаб дотримати кроку.

Кльофачове „Ческе Слово“ упевнює, що мінїстер внутрішних справ бар. Вікенбурґ в найблизшій будуччинї уступить зі свого становища задля захитаного стану здоровля. Єго наслїдником мав би стати теперішний мінїстер просьвіти бар. Штірк. З иниих кругів впевнюють, що мінїстром справ внутрішних має стати триестеньский намістник кн. Гогенльоге. Колиб се мало справдити ся, то прийшло би і до дальших змін в кабінетї. В справі сїй заявляє орґан ческих аґрариїв „Venkov“, що Чехи не

---

6)

Тріполїс і Кіренаїка.

(Після дра Е. Даґоберта, Шенфельда і др.— зладив К. Вербенко).

(Дальше).

Посеред тих оаз на західнім і східнім побережу Тріполїса живуть в тісній звязи з собою арабскі і стародавні місцеві племена. Они займають ся плеканем садовини, рідше рільництвом або годівлею худоби. Число таких ремісників як сїдельники, ковалї, кравцї та шевцї єсть мале; численнїйше суть заступлені торговельники, що мають своє становище звичайно близько мошей та фундуків. Жителї тих оаз заосмотрюють ся в поживу на торгах, які відбувають ся що тиждня і називають ся „сук“. Тоті торги мають свої назви від того дня, коли відбувають ся, а тоту саму назву переносять відтак ще й на доокличні доми і городи. Так н. пр. „сук ель джемма“ називає ся торг в пятницю, „сук ель шміс“ торг в середу. Для того, хто хотів би пізнати тутешні народи, їх господарку та добутки їх працї, дають ті торги найлїпшу нагоду.

Довгими рядами стоять малі берберскі коники привязані до паликів; многі з них осїдлані після тутешного звичаю. Верблюди збили ся в густу купку або поприсїдали і віджувають. Білі, худі пси арабскі, мішанина пса з шакалем, так звані „слюґі“, котрі дївчата держать на продаж, рвуть ся на шнурках і гавкають. В клїтках з пальмового галузя пищить дріб, або одна птичка криє ся від спеки сонця за другу і одна другій пхає свою головку в піре. Дехто гонить на продаж вівцї з товстими хвостами і красною тоненькою вовною або нужденні корови. Цїлими купами лежать на земли всїлякі добутки рільництва і городництва. Перше, що впадає в очи, то цїлі купи зїля генна або альгенна, котрим люди в північній Африцї красять собі не лиш нїгтї на пальцях від рук але й від ніг тай своє чорне волосє, а крім того ще й скіри та всїлякі материї на помаранчево-жовто. Зїлє то а радше корчик, сушить ся і розтирає ся єго листє і корінє на мілкий порошок, котрий опісля служить до крашеня. Задля того має ся ростина велике значінє торговельне і єї вивозять навіть аж до Грециї і Альбанії. Треба бо знати, що сеї ростини уживано вже в стародавнім Єгиптї до крашеня мумій, єї знали і уживали також і стародавні Греки, а в сьвятім письмі старого завіта згадуєсь про неї під назвою „кофер“.

Дальше можна тут побачити на торзї збуль — кукурудзу, бешка — жито, суфа — конюшину, та цїлі гори таких овочів як: мешмеш — бряскині, румман — ґранатові яблочка, кермус — фіґи, бортукаль — помаранчі, лїмкарес — цитрини, сетун — оливки, кар'а — гарбузи і факус — огірки. В иншім місци лежать знов вироби домашного промислу: вовняні і шовкові намітки, грубі вовняні материї червоної і синьої краски, що служать женщинам на одїнє; відтак красні коври, що походять по найбільшій части з Місроти; сїдла і сїтки на пакунки до навішуваня на верблюди, прості деревляні плуги, бордюги як повисше згадані до тягненя води з керниць і до ношеня води замість коновок звані ґірба.

Окреме місце займають гончарі зі своїми виробами. Они понаставляють всїлякої величини і форми гладуни, що служать до пратаня соленого мяса, оливи і сушених овочів, звані „хабія“; менші звані „фіршія“ служать на воду а ще инші звані „баррата“ служать на вино. Дальше слїдують горшки до вареня („бурма“), деревляні тарельчики і кубки, иноді красно різьблені і помальовані та представляючі нїби якісь риби або якісь ростини. Не мало цїкаві суть також вироби з пальмового лика та з ростинного волокна: мати з характеристичними рисунками, мотузє всїлякої грубости і довготи, полотна і тканї. Торговельники стариною продають старе оруже, бляшану і цинкову посудину, старе одїнє, повирізувані образки з европейских ілюстрованих часописий, приповісти з корана за склом і в рамцях, вписані червоними, чорними і золотими буквами на кольоровім папери. Продавцї на торговицях сидять або таки на земли або на широких матах; де

бажають собі зміни осіб лише системи, так що вступлене двох ческих мінїстрів до кабінету в нїчім не поліпшило би ситуациї.

Престольна бесїда султана, якою відкрито турецкий парлямент в суботу, так каже про вибух італїяньско-турецкої війни:

В часї, коли правительство у виконаню законів, ухвалених на послїдній сесиї, приступало до здійстненя заряджень, що мають на цїли постепенний розвиток краю, щоби тим способом поволи направити безчисленні похибки і занедбаня минувшини, одержало ультиматум Італії, в котрім держава та старала ся свої зачіпні наміри супротив Триполїсу покрити покришкою законности. Порта відповіла в означенім реченци запевненем, що готова війти в переговори і розважити економічні бажаня, о скілько они дадуть ся погодити з істнуючими умовами, з правами і достоїнством держави та зажадала точного означеня тих бажань, щоби можна сейчас розпочати їх обмірковуване.

Не увагляднюючи зовсїм тих запевнень і просьби о вияснене, Італїя відповіла, заки минув реченець 24 годин, який сама означила, виповідженем війни. Італїя розпочала ворожу акцию. Підчас коли Італїянцї заатакували Триполїтанїю, рівночасно італїяньскі кораблї, нарушуючи право народів, несподївано стали остріловати турецкі торпедовцї, які стріли на Адрийскім мори, а які, не знаючи про вибух военного стану, згідно зі звичаєм, практикованим военними кораблями заприязнених народів, поспішили з повитанєм італїяньских кораблїв.

Наслїдком безнастанних атаків, звернених против Турків на Адрийскім мори, в Триполїсї і Киренаїцї а також против турецких военних і торговельних кораблїв, котрі нїчого не знали про военний стан, ми були приневолені отворити парлямент перед реченцем звичайної сесиї. Порта сейчас звернула ся до заприязнених держав з просьбою о посередництво, щоб серед условин, які можна погодити з нашими правовими, сьвітлими інтересами і з нашим народним достоїньством, закінчено війну, що так дуже противить ся прінціпам міжнародного права, справедливости і загальному, одноодушному стремлїню до удержаня сьвітового мира.

Дожидаючи вислїдів мирових заходів і дальших відповідий держав, Порта не менше старає ся й дальше удаватись під їх заряджена до оборони потрібних прав і інтересів краю.

Несподїваний атак Італїї, що у всїх культурних народів викликав здивоване, спаралїжував мирові стремлїня Порти, котра беручи участь в мирових заходах держав, віддавала ся ролї, яка припадає їй як культурній державі.

Дальше престольна бесїда висловляє погляд, що правительство і парлямент в границях можливости будуть старати ся о сповнене свого обовязку в цїли оборони прав та інтересів краю і зазначує потребу братної єдности серед Отоманів в хосен величи вітчини і в цїли відпертя таких атаків, як тепер. Потім згадано, що султан підчас своєї подорожи в Румелії з гордостию ствердив братнїй настрій, який там панує.

Вкінци промова з вдоволенем стверджує, що відносини до инших держав і до держав сусїдних, як були в минувшинї так і тепер є приязні та щирі і кінчить ся словами: Хочемо удержати дальше нашу полїтику, яка полягає на тім, щоби не нападати на права других, але власних прав боронити.

Родимцї!

Переживаємо важкі і сумні часи, стоїмо серед великої і завзятої боротьби. **Суспільна нужда поодиноких верств населеня** вимагає вже здавна найбільшої запопадливости всїх щирих руских сил на суспільнім поли. **Хлїбороб і маломіщанин, ребітник і ремісник, крамар і промисловець, учитель, урядник і сьвященик** всї поміж собою і прилюдно жалують ся на трудні житєві обставини, на тяжкий прожиток і заробок. Всї ті верстви суспільности **справедливо домагають ся** поправи і подвигненя свого суспільного і господарского положеня, звертають ся з домаганями до **законодавства** і до всеї суспільности, щоби допомогли їм в тих суспільних змаганях, в **самопочи**. Законодавство і самопоміч, отсе дві дороги, що ведуть до суспільної зміни відносин.

Однак **рїзкі ріжницї господарских інтересів** стають перепоною в змаганю до суспільної зміни відносин і проволікають, а навіть не допускають до виданя відповідних законів в користь поодиноких верств суспільних. Кождий стан рад би дбати тілько про себе. А вже ж нї один стан самий не має спромоги свого положеня поправити на законодатній дорозї, инші стани повинні конечно також приложити руки до сего змаганя і дїла.

В тій цїли основали ми **„Християньско-суспільний Союз"**, котрий з одного боку буде старав ся виказувати і промощувати дорогу **поміж всїма верствами нашого народу до самопомочи**, а з другого боку змагати **до злуки всїх верств**, щоби зєдиненими силами, один за всїх і всї за одного звертали ся до **законодатних тїл з домаганями і предлогами.**

„Християнько-суспільний Союз" хоче бути школою для суспільної і народної полїтики Русинів на християнськім основі.

Ми Русини маємо чого жалувати ся на суспільні відносини, на перепони і трудности в наших змаганях до національно-полїтичного, просьвітно-культурного і господарского розвитку і поступу, ми не можемо добити ся рівноправности, ми на многих областях нашого церковного і народного житя упослїджені в порівнаню з иншими народами австрийскої державы.

Наколи має нам засвитати красша доля, наколи дотеперішні відносини мають поправити ся, повинні ми проявити в прилюдним житю живійшу і рішучу дїяльність. Ми всї! в містї і в селї! Навіть в найменше сельце, в найбіднїйшу хатину несїм сьвітло полїтичного і народного осьвідомленя, вишколеня і органїзациї на християнських підвалинах!

Щораз завзятійше нападають вороги на руско-католицку віру і Церкву. Социялїсти, радикали і лїберали, невірство, ненависть, подають собі руки до боротьби против віри і Церкви. **Ми хочемо релїгійного мира.** Однак не булиб ми християнами-католиками, спроневі-

---

котрі роблять собі з верблюжої шкіри буду, щоби заслонити ся від сонця а инші знов заслонюють ся матами з лика.

Чудачний але не конче апетит викликуючий вид представляють торговиці, де стоять різники зі своїми товарами. Баранина і мясо з верблюдів лежить розложене на матах або повішене на шнурах розтягнених між двома палями. Похребтина з верблюдів уважає ся у Тріполїтанців за найбільший присмак. Хоч верблюже мясо має трохи солодкавий смак, то все-таки добре приправлене, приперчене і усмажене через пять до шість годин в арабскій печи, смакує незле, хоч есть досить ликовате.

Різниця знаходить ся таки зараз коло торговиці. Отверте місце, де ріжуть зьвірята, для чоловіка з делїкатними нервами представляє не дуже притягаючий образ. Зарізані зьвірята, з котрих кров ще стікає, висять на розлогім галузю оливних і морвових дерев та ждуть, щоби з них шкіру здоймити. Білі кудлаті пси арабскі злизують кров на земли. Різанє зьвірят відбуває ся з такою байдужностию, яку лиш можна собі подумати, але по найбільшій части з дуже великою зручностию. Підчас коли різник держить між ногами свою жертву призначену на заріз, острить ніж; відтак одним замахом перевертає вівцю до гори ногами, вишукує лївою рукою бючку на шиї, посуне сильно ножем раз сюди і туди і вівця вже зарізана. Щоби кров із зарізаного зьвіряти борше стекла, беруть его за заднї ноги, підносять трохи до гори і так сувають кілька разів по земли. Коли за першим разом не удало ся зьвіря добре зарізати, то оно лежить на земли і кидає собою в смертельних судорогах; то однак нікому й на гадку не прийде дорізати его. Бував нераз і так, що бідне козлятко приязжуть до ніг зарізаної матери; оно стоїть в крови і мекає зі страху, але то нікого анї трошки не зворушує.

Але на торговицях в оазах залагоджують ся не лиш самі орудки; тут мають тутешні люди нагоду і до забави. Від часу до часу являє ся на торговици якийсь байкар, звичайно старий, поважний дїдусь та розповідає обступившій его громадї веселі байки, як то Аллах поробив із зьвірят людий а з людий зьвірята. Із завистних людий поробили ся ящірки а з жерунів погані малпи. А люди стоять коло дїдуся, слухають і сьміють ся та скидають ему по кілька пара.

5. Вандрівка по Кіренаїцї.

Кіренаїка, звана також давнїйше та ще й тепер Баркою, то сьвіт, як то кажуть, Богом позабутий. Як би не італїяньска захланність на турецкі землї в північній Африцї, то ширший сьвіт навіть би не знав, що десь там в Африцї есть якась Кіренаїка, котра в глубокій старинї все-таки грала досить важну ролю. Атже тут жили колись в глубокій старинї Греки, котрі основали тут були пять міст, від чого і край сей називано краєм пяти міст або Пентаполїс. Найважнїйше було тут місто Кірене (з латиньска Цірене), назване по имени грецкої героинї з Тесалїї, Кірени, котру — як то собі розповідали стародавні Греки — занїс сюди божок Аполльо, котрий в нїй був залюбив ся. Від назви сего міста, Кірене, що стояло колись там, де нинї есть жерело Аін шагат (вічне жерело) пішла й назва цїлого краю Кіренаїка. Як високо стояла тут колись культура, можна зміркувати з того, що родом з Кірени були так славні люди як філософи Арістіпус і Карнеадес, поет Каллїмахос, та великий учений і ґеограф Ератостенес. Славні були також в старинї кіренейскі лїкарі.

З давної грецкої держави Пентаполїс задержались хиба лиш розвалини тих міст, коло котрих знаходять ся нинї арабскі оселї, як Марза Сува (стародавне Аполлонїя), відтак Токра, первістно Тевхра, зване пізнїйше Толемаїс. Лиш одно Бенґазі, зване за грецких часів Евеспердес, а за єгипетских часів Береніце, перебуло щасливо турецку навалу і остояло ся ще й доси. Бенґазі есть тепер столицею окремого від Тріполїса независимого вілаєту. До сего міста рідко хто коли заїздить з Европи. Годить ся хиба занотувати, що свого часу був тут нїмецкий подорожник Рольфс, а в 1873 і австрийский архікнязь Людвик Сальватор.

Коли хто із заходу доїзджає до сего міста, то перше, що ему впадає в очи, есть, що тут нема тих мурів, якими обведені звичайно ісламскі міста на заходї, такі як то видимо в марокканьских, альжірских та туніских містах або й в Тріполїсї. Причина тому мабуть в тім, що Бенґазі найскорше попало ся в руки Арабів, а тамошні жителї, що займали ся торговлею, не дуже зважали на то, щоби боронити своєї полїтичної независимости, отже й не старали ся ставити ворогови опір зпоза мурів.

(Конець буде).

рилиб ся нашій **Руско-католицкій Церкві і обрядови**, наколиб не станули в **обороні її** проти напираючих ворогів в накиненій нам боротьбі. Станьмо отже всі **під прапором „Християньско-суспільного Союза“**, бо поука і осьвідомлюванє народа про єго найсьвятійші добра і справи не повинно обмежати ся на громаду зібрану около проповідальниці. Се сьвітло треба нести в народні товариства, читальні і розповсюджувати добру науку і осьвідомлюванє не тілько словом, але й письмом, летючими листками, добрими часописами і хосенними книжочками.

А сю задачу приймає на себе **„Християньско-суспільний Союз“**. Сьвятійший Отець, Пій X. Голова катол. Церкви, дня 6 липня 1911 р. уділив нашому Союзови свого Апостольского благословеня окремим письмом, котрим **„пересилає найщиршу подяку за покірну чолобитню“** і уділяє єму **упрошеного Апостольского благословеня**, а Є. Ем. Апостольский Нунций **„виконуючи се високе порученє, бажає Союзови вповні Божих ласк, щоби єго праця вийшла на добро релїгії і вітчини“**.

Преосьв. руско-катол. Епископат а іменно: Є. Ексц. ВПреосьв. Епископ К. Чехович і Преосьв. Епископ др. Гр. Хомишин зволили уділити „Христ. сусп. Союзови“ архієрейского благословеня, а **Є. Ексц. Митрополит** зволили зазначити, що **орґанізацию на християньско-суспільній основі уважають найвідповіднїйшою для руского народа.**

Хто отже має розкриті очи на грозу нашого часу для релїґійних, суспільних і народних задач, для нашої руско-катол. Церкви і руского народа, сей нехай стає під прапор „Христ. сусп. Союза“, раменем об рамя для оборони християньского, суспільного ладу, для політичного, суспільного і национального подвигненя руского народа і помочи всіх єго верств і станів суспільних.

Зголошуватись треба до канцеляриї „Христ. сусц. Союза“ у Львові, ул. Хмельовского ч. 15 II. поверх (де можна засягнути всяких пояснень), там надсилати заяву приступленя в члени і вкладки (річно 4 К для селян, міщан, робітників і иньших незаможних 1 корона).

Від Старшини „Христ.-сусп. Союза“.

У Львові, дня 14 жовтня в день Покрови Пр. Богородиці 1911.

Олександер Барвіньский, голова. *Роман Ковшевич,* секретар.

Новинки.

Львів, 18 жовтня 1911.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував радника висшого суду краєвого, Іґната Дзеровича, віцепрезидентом окружного суди в Чорткові а радниками висшого суду кр. при трибуналах першої інстанциї радників краєвого суду: Ґуст. Дидушиньского в Станиславові для Коломиї, Волод. Кульчицкого в Бережанах і Мариняна Адольфа в Самборі для Чорткова. — П. Намістник іменував комісаря маґістрату у Львові, Витовта Зелїньского, комісарем повітовим.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** граф Станислав Бадені, котрий через кілька днів недужав на інфлюенцу подужав вже на стілько, що вчера проводив на сесиї Видїлу краєвого.

— **Іспити кваліфікацийні** для учителів (льки) шкіл народних перед комісиєю іспитовою в Заліщиках розпічнуть ся в осїннім реченци 1911 дня 9 падолиста письменною частию. Реченець вношеня як слїд удокументованих подань в приписаній дорозї до 20 жовтня 1911.

— **Лїцитация.** Дня 26 жовтня 1911 о год. 9 рано відбуде ся в маґазинах товарових стациї Львів - Підзамче публична лїцитация невідобраних товарів, як: вина, горівки, оцти, смаровила, фарби мила, ґіпс, дошки, товари блаватні, машини різьничі, шкіра, зелїза, порожні бочки і т. п.

— **Львівский руский театр в Станиславові.** (Саля Монюшка. — Початок о $7^1/_2$ вечером).

В четвер дня 19 жовтня. „Тайфун“, сензацийна японьска штука в 4 діях Мельхіора Ленделя в перекладї Й. Стадника.

Готовить ся до вистави опера Офенбаха „Оповісти Гофмана“.

— **Дрібні вісти.** Управу краєв. суду карного по смерти бл. п. віцепрезидента Станислава Мілашевского обняв тимчасово радник Лебенштайн. — Збанкротували у Львові: Войтих і Вояс склад модних товарів при ул. Валовій і Генрих Ґросман, склад додатків кравецких при ул. Шпитальній. — З роботи при реґуляциї в Бабині втекли дня 14 с. м. два арештанти з карного заведеня в Станиславові а то: 27-лїтний Іван Богдан засуджений за злочин крадежі на півтора року тяжкої вязниці і 47-лїтний Александер Бредетцан засуджений за тяжке ушкодженє тїла на 10 місяців вязниці.

— **Огні.** Причиною пожежі в Турці, о котрій ми вчера доносили, став ся брак дозору над дїтьми. Підчас тої пожежі згоріла одна дитина і богато безрог та дробу. Згоріло загалом 50 домів і кількасот найбіднїйших людий жидів, Поляків і Русинів осталось без стріхи і в найбільшій нужді. — В Сурмачівці коло Ярослава згоріло минулого тиждня 15 загород селяньских. Кажуть, що огонь був підложений.

— **Смерть від отроєня.** Софія Секержиньска, жена сьвященика о. Секержиньского, пароха в Сяноцї, нездужала від довшого часу на нерви а внаслїдок того не могла спати. Лїкар записав їй на ту хоробу якийсь лїк і очевидно визначив їй кілько і коли має того лїку заживати. Тимчасом п. Секержиньска вернувши в пятницю около 10 год. з міста напила ся того лїку просто з фляшчинки і положила ся, казавши служници по якімсь часї збудити ся. Коли служниця хотїла єї збудити, застала вже не живу. Покійниця померла в 32-ім роцї житя і полишила четверо дїтий.

Цїна збіжа У Львові.

дня 17-го жовтня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця . . .	12·—	до	12·20
Жито	9·60	„	9·80
Овес	7·80	„	8 30
Ячмінь пашний . .	7·70	„	8·20
Ячмінь броварний . .	8·50	„	10 —
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня . .	10 —	„	14·—
Вика	8·50	„	9 25
Бобик	8·—	„	8·25
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова . .	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо . .	—·—	„	—·—
Конюшина червона . .	80·—	„	90 —
Конюшина біла . .	110·—	„	130 —
Конюшина шведска . .	75·—	„	85 —
Тимотка	—·—	„	—·—

Телеґрами.

Відень 18 жовтня. Рада державна. На нинїшнім засїданю палати послів по відчитаню впливів приступлено до нарад над новелею до реґуляміну палати. Перший промавляв пос. Ванек (ческ. автон. соц.)

Новочеркаск 18 жовтня. (Пет. Аґ. телеґр.) Вчера о 7 год. вечером студент іменем Крісті, впав до вагона, котрим їхав член ради державної кн. Трубецкий, і зранив єго кількома вистрілами з револьвера. Стан князя єсть безнадійний.

Новочеркаск 18 жовтня. Кн. Трубецкий помер внаслїдок ран. Убийник єсть свояком убитого.

Льондон 18 жовтня. Бюро Райтера доносить з Ганкав: Хвилево настав тут спокій, однак тисячі людий виносять ся з міста. З Кіюкінанґ доносять, що революціоністи стоять під тим містом і домагають ся, щоби оно піддало ся.

Ганкав 18 жовтня. Різня серед Манджурів закінчила ся. Начальник повстанців видав проклямацию, в котрій приказує своїм прихильникам, щоби щадили всїх, котрі піддадуть ся новому правительству. Якогось чоловіка, котрий провинив ся против нового ладу і схоронив ся на територию якогось анґлійского товариства, здогонено там і убито. В виду того видано приказ, що нікому не вільно вступати на територию заграничних товариств. — Вість, що адмірал Сех з відділом Росиян прибув з півночи, не потверджує ся. — Повстанці збирають дальше богато войска і роблять великі приготовленя до неуникнимої розправи воєнної.

Константинополь 18 жовтня. „Сабах“ доносить, що рада міністрів ухвалила не приняти ніякої акциї посередничаючої і вести дальше війну аж до хвилї, в котрій Італія розпічне переговори на основі становища Порти. — Дальше доносить тота ґазета о новім атаку турецких войск на Італіянців коло Джізан.

Надіслане.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).